

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

I. évfolyam, 18. szám

2011. szeptember 26.

Remény a reménytelenségben

Hosszú hónapok óta tudjuk, hogy a call-center beindításával 21 vonatfelvevő munkaviszonya megszűnik, de titkon reméltük, hogy történni fog valami, ami megváltoztatja azt, amit az érintettek kívül senki nem akart megváltoztatni. A rémálom pillanatok alatt vált valósággá, amikor megkaptuk a hírt: A MÁV Zrt. Humánerőforrás Igazgatóság munkatársa Záhonyba látogat. Célja nem más volt, mint a leépítésre „kiszemelt” munkavállalókkal való személyes elbeszélgetés.

Az összejövetelen a két forgalmi csomópont vezetőin és humánpartnerein kívül részt vett az Észak—alföldi Regionális Munkaügyi Központ Kisvárdai Kirendeltségének egyik munkatársa is, aki hasznos tájékoztatót adott a munkanélküliség próbája előtt álló munkatársak számára.

Ezt követően kollégáink tehették fel kérdéseiket. A melankolikus hangulat pillanatok alatt parázs vitába csapott át, amikor a kérdezők a kiválasztás kérdését kezdték feszegetni. Már az első válaszok után látszott, hogy a vita parttalan, a nyilván vitatható döntés megszületett, a kiválasztás jól vagy rosszul, de lezárult.

Nekem személy szerint különösen nehéz volt bíztató szavakat találni a szomorú helyzetben. Egyfelől azért, mert folyton azon rágódunk, hogy vajon mit tehetünk volna még az elbocsátások ellen, másfelől az emberben önkéntelenül is megfogalmazódik, hogy én is ülhetnék az ő helyükben. Ez különösen igaz, hiszen az érintettek között sokan vannak, akikkel együtt kezdtem vasúti pályafutásomat, és néhányukkal sokáig együtt dolgoztam Eperjeskén, szintén, mint vonatfelvevő.

Emberi sorsok peregtek le a szemem előtt. Szerettem volna többet segíteni nehéz helyzetükön, és miközben hallgattam őket, arra gondoltam, hogy nem ápolhatom helyettük a beteg édesanyjukat, nem gondoskodhatok egyetemista lányaiukról, nem cipelhetem a munkanélküliségük terhét. Ezeket nem tehetem meg, és persze ők sem várják ezt tőlem, nem ezt várják, nem ezt várták. De talán elhiszik, hogy pontosan addig mentünk el, ameddig lehetett.

A személyes elbeszélgetéseken a hangulat oldódni látszódott, és többen a reménytelen helyzet ellenére is reménykedni kezdtek. A humán szakemberek humánus megoldásokat kerestek és kínáltak kollégáinknak. Választhattak forgalmi szolgálattevői képzést, ami mindenképpen pozitívan értékelhető azok után, hogy erre korábban semmiféle lehetőség nem látszott. Amikor ez a lehetőség is terítékre került, arra gondoltam, talán nem volt hiábavaló a humán igazgató asszony meghívása és a személyes megbeszélésünk, sem a Tiszaparti fórum azon a forró nyári napon.

Az érettségizettek részére lehetőség látszik belföldi személypénztárosi munkakör betöltésére is a MÁV-START Zrt-nél, illetve több, térségünkön kívüli munkára is jelentkezhetnek. Persze mindannyian tudjuk, hogy ezek ma még csak lehetőségek, de az élethez lehetőségek kellene. Azon munkatársainknak, akik lakóhelyüktől távol egyáltalán nem tudnak munkát vállalni, ismertették a vasúton kívüli képzésben való részvétel lehetőségeit, illetve mindenkit részletesen tájékoztattak a MÁV-ESÉLY és MÁV-ÉVEK programban való részvétel feltételeiről.

A megkezdett elbeszélgetések ezen a héten tovább folytatódnak, ahol a nyitott kérdésekre, illetve a felkínált munkalehetőségekre remélhetőleg konkrétabb válaszokat fognak kapni munkatársaink. Sajnos útjaink ezután más-más irányba visznek, de amíg van remény az együttgondolkodásra minden sorsról, addig van remény a megoldásra is.

Juhász Tiborné

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-243-4869, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zhnet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Valétabál

Az egész Selmecbányán kezdődött. Talán senki nem mondja már meg a kezdet pontos idejét, én biztosan nem, de tény, hogy a múlt század elején menekülnie kellett Selmecről. Aztán a két nagy világháború között Sopronban időzött, majd a második után nem sokkal Miskolcon folytatta pályafutását. Útközben megfertőzte az ország diákságát, és a legismertebb diák hagyománnyá vált. Selmecen még valétálás volt a neve (Sopronban és Miskolcon ma is valétálnak), aztán szimplán szalagavató, újabban szalagtűző bál lett belőle.

A III. Károly által 1735-ben alapított selmecbányai iskola – később Akadémia – az első volt az egész világon, ahol a bányászatot és a kohászatot felsőfokon oktatták. De a tudományok mellett élen jártak hagyományteremtésben is, hiszen szalag nélkül ma sincs sem érettségiző diák, sem államvizsgáló hallgató Magyarországon. Manapság kevesen ismerik múltját, szerencsére senki a jövőjét, pedig egykor sokat jelentett minden végzős diáknak, mely a felnőtté válás kezdetét is jelképezte. Olcsó mulatság valószínűleg sosem volt, de jó magyar szokás szerint sikerült ezt is tökélyre fejleszteni: A szalag gyakran forintok képében jelenik meg sok szülő álmában.

Az egykori Bergschule végzősei, a valétások nyomban két valétaszalagot is tűztek az egyenruhájukra. Egy karszalagot és egy aranyrojtosat, melyet a vállukon viseltek a hátralévő hónapok során. Manapság létezik keskeny és rövid, széles és hosszabb változatban. Selmecen zöldes színű volt, és selyemből készült, korunkban ahány iskola, annyi színben pompázik. Mindenképpen olvasható rajta a suliban eltöltött idő kezdete és vége, esetleg az iskola neve, és többnyire utalást láthatunk a tanulmányokra is.

A kezdetekben szokás volt, hogy a fiatalabbak jelképesen fenékre rúgták a valétásokat, mondván nincs már ott semmi keresnivalójuk. Hogy él-e még ez a szokás, járjon mindenki utána, de a valétálás hagyománya, ami egykor egy folyamat része volt, az idők során sokat változott. Például sok középiskolában szó sincs az utolsó félévről, mert már szeptemberben elkezdődik a szalagavató szezon. Az előbbre hozott kezdésnek prózai oka van: Egy-egy városban kevés az eseményhez „méltó” hely, ezért aztán sorban állás van. A méltó az manapság kellőképpen elitet jelent, az elit hely bérlete pedig többnyire drága. Ehhez jön még számtalan költség, aminek mértéke gyakran az osztály pénzesebb felmenőkkel bíró tagjaihoz igazodik. Senki sem akar lemaradni, és senki sem tudja, miről. A ceremónián készült felvételeken ragyogó mosolyokról gyakran a kívülálló is leolvashatja majd, melyik harmad ajánlotta fel nagylelkűen, hogy összedobja a hiányzó pénzt a szerényebb felhajtást javasoló harmad javára.

Persze, minden jó, ha a végén is jó: „Valete!” – Éljetek boldogul! – kiáltották egykor a végzősök a fiatalabbak felé búcsúzóul, akikben gyorsan legyőzte az elválás gondolatát az öröm, hogy nemsokára ők következnek. A végzősök szívében pedig az öröm mellett ott bujkált a gondolat, vajon hogy sikerülnek a vizsgák. A napokban kezdődő középiskolai szalagtűzők ünnepeltjeinek még van idejük ezen izgulni, az alsóbb éveseknek meg elhinni, hogy végre tényleg ők következnek. De mindnyájuknak és csakazértis: Valete!

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselőlet Záhony

Helyi hírek röviden

MÁV-START Zrt.

Az elmúlt héten kaptuk meg a Személyszállítási Szolgáltatási Központ Nyíregyháza Kollektív Szerződés Helyi Függetlenségének módosítására vonatkozó javaslatát, amely jelentős részben a pénztárak működési idejének, az ott dolgozók munkaidejének módosítását tartalmazza. Az ezzel kapcsolatos egyeztetésre 2011. október 05-én kerül sor. Az érintettek széles körét bevonva kialakítottuk az álláspontunkat, melyről a Személyszállítási alapszervezet titkára holnap előzetesen egyeztet a központvezetővel.

MÁV Zrt. Forgalmi Csomópont Eperjeske, Záhony

2011. szeptember 28-án és 29-én (szerdán: 12.00 órától 16.00 óráig, csütörtökön: 08.00 órától 12.00 óráig) Záhony állomás humánpartner irodájában lesz a személyes elbeszélgetés folytatása, ahová minden érintett munkavállaló megjelzésére számítanak.